

nerne i en Pris af 220 Kr. pr. Ton, medens Kul i den sidste Tid har kunnet købes for 40 Kr. pr. Ton. Der er altsaa Tale om et Tab pr. Ton af 180 Kr., hvis man tager disse Tal i Betragtning, hvilket for ca. 300 000 Tons andrager noget over 50 Mill. Kr. Nu er det ganske givet, at naar Statsbanerne for det Aar, vi er inde i, Maaned for Maaned skal opføre et Regnskab, der er baseret paa disse Kulpriser, maa der fremkomme et rystende Resultat, et rystende Underskud, og ud fra dette Underskuds store Tal vil Ministeriet kunne fastholde den utvivlsomt nu urigtige Politik at opretholde Takster baade for Gods- og Personbefordring, som skræmmer Publikum bort fra Brugen af Statsbanerne. Jeg kan derfor kun — selv om det efter tidligere Erfaringer ikke kan egentlig overraske — beklage, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder overfor denne Indstilling fra Jernbaneraadet har forholdt sig som overfor andre Raad, der er blevet givet ham, at han har henlagt dem og erklæret ikke at ville følge dem. Men jeg har dog ment, det var rigtigt ogsaa at gøre dette høje Ting bekendt med, hvad Jernbaneraadet ud fra tekniske Betragtninger har anført som skadeligt, det samme, som jeg af økonomiske, politiske, tariffmæssige Grunde har anført her; de finansielle Følger vil den højtærede Finansminister stadig mærke, naar han beskæftiger sig med Forholdet.

Der er angaaende et andet Spørgsmaal paa Statsbanernes Omraade givet Fremstillinger fra de forskellige Parti-ers Side, nemlig angaaende Jernbaneskolen. Jeg vil gerne føje et Par Ord dertil, idet navnlig det ærede Medlem Hr. Pitzner har givet en særdeles malende Skildring af dette Palæ, hvortil jeg ikke har nogen Bemærkning at føje. Men jeg vil gerne sige, at efter min Opfattelse er det væsentlige i denne Sag ikke selve Bygningen og de Ændringer, denne har undergaaet, thi de har været forelagte Finansudvalget efterhaanden, saaledes som der staa i en Skrivelse fra Ministeren. Ved Fremsættelsen af Tillægsbevillingsloven har der været taget Hensyn til de Ændringer i Planen, der er foregaaet; i alt Fald har man fra Myn- dighedernes Side efterhaanden fulgt denne Bygning med Bevillinger, der er givne. Det forekommer mig, at vi ogsaa med Hensyn til dette Forhold bør erindre een Ting for ikke at forskyde Billedet, nemlig, at der paa visse Tidspunkter her i Rigs- dagen var en særdeles stærkt fremtrædende Tilbøjelighed til at fremskynde de offent-

lige Arbejder, at kalde paa Administra- tionen til hurtigst muligt at fremsætte saa- danne Forslag for at faa Arbejdet i Gang, idet man sagde: Det er mindre afgørende, hvad disse Bygninger i Øjeblikket kommer til at koste; det afværger noget, der er værre end det blot at paaføre os Udgifter, det afværger Arbejdsløsheden, som moralsk er ødelæggende for vort Samfund. Dette maa vi erindre, naar vi ser paa mangfol- dige Byggeforetagender i de senere Aar. De er Resultatet af en Politik, som Rigs- dagen, ikke mindst den daværende Oppo- sition, selv var med til at fremskynde. Derimod forekommer det mig, at naar der er Tale om denne Bygning, er der særlig Grund til at pege paa det Forhold, som er fremkommet ved Oplysningerne om, hvorledes Inventarbevillingen er foregaaet; thi der er, som det fra alle Sider er ble- vet fremhævet, sket dette, at man inden- for Jernbanestaten har bevilget sig selv et Inventar, som Rigsdagen overhovedet ikke har skønnet over, og som Rigsdagen over- hovedet ikke har givet nogen Bemyndigelse til; end ikke Regeringen har overhovedet kendt eller haft Lejlighed til at tage Stil- ling til og fremsætte Forslag til Rigsdagen herom. Dette skyldes, efter hvad der op- lyses, Uheld. Det skyldes et Uheld, at Ar- kitektens Kontor har overset en Bemær- ning paa Skoleforstanderens Indstilling an- gaaende Anskaffelsen af Inventar, hvori Skoleforstanderen henleder Professorens, Arkitektens, Opmærksomhed paa, at Bevil- ning maa søges. Dette er blevet overset, glemt, en stor og væsentlig Fejl. Man er derefter gaaet i Gang med at tegne disse Møbler. Jeg kan henholde mig til den givne Skildring af disse Møbblers, efter min Mening, helt igennem urigtige Karakter, slet ikke svarende til Bygningen eller dens Formaal. Man har tegnet dem og udbudt dem, og da de endelige Tilbud gives, og Tilbudene kommer til Approbation af Ministeren, sker der atter en Fejl, idet vedkommende Embedsmand ikke sørger for at undersøge, hvorvidt der foreligger en Bevilling, men tror, at det er en Sag, der er fuldt i Or- den, og derefter lader den gaa videre. Derved kommer denne hele Sag overhove- det ikke ind for den højtærede Mini- ster for offentlige Arbejder, overhovedet slet ikke ind for Rigsdagen. Det er dette, som Rigsdagen, synes jeg, hovedsagelig bør hæfte sig ved i denne Sag, og den bør paa det mest indtrængende opfordre Ministeren for offentlige Arbejder til — hvad jeg for øvrigt af hans Udtalelser i Udvalget har faaet Indtrykket af, at han er villig til —